του **Κώστα Παπαδάκη**

Παλιά σοφή παροιμία διδάσκει: Οποιος σκάβει τον λάκκο του άλλου πέφτει ο ίδιος μέσα. Πάνω από δύο δεκαετίες τώρα, μία διακομματική διαχρονική συνδικαλιστική γραφειοκρατία στον Δ.Σ.Α. αποτελούμενη από σταθερής πολιτικής συμπεριφοράς εναλλασσόμενες φυσιογνωμίες μπλέ, πράσινων και ροζ προέδρων, κάνει ότι της περνάει από το χέρι για να βάζει φρένο στις αγωνιστικές διαθέσεις των δικηγόρων και να αποτρέπει τις κινητοποιήσεις τους. Και έτσι έχουν περάσει όλα τα μέτρα που έχουν οδηγήσει και τη δικηγορία, μαζί με την κοινωνία, στην οικονομική εξαθλίωση, στην κατάργηση των υπερασπιστικών δικαιωμάτων και τον καθημερινό ευτελισμό του θεσμικού και κοινωνικού της ρόλου.

Δεν υπήρξε μία έστω Γ.Σ. του Δ.Σ.Α. που να μην χαθεί πανηγυρικά από τις δυνάμεις αυτές όποτε και αν έγινε. Αποφάσιζε πάντα αποχή διαρκείας παρά και ενάντια στην πρόταση της συντριπτικής πλειοψηφίας, απαρτιζόμενης πάντα από το ίδιο ευρύ μπλόκ δυνάμεων, του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. Και έτσι είχαμε τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του 1991 για την απελευθέρωση των μισθώσεων, του 1992 – 1993 για το ασφαλιστικό, του 1993 -1994 για το φορολογικό και αργότερα πάλι το 2008 για το ασφαλιστικό.

Με το ζόρι συγκαλούσαν τις συνελεύσεις. Πάντα για να πετάξουν σε αυτές το μπαλάκι της ευθύνης και ποτέ όταν οι απαιτούμενες από τον κώδικα υπογραφές μελών το απαιτούσαν. Και πάντα οι συνελεύσεις τους “ξέφευγαν”. Μία χούφτα “αριστεριστές” αποδεικνύαμε πάντα ποιός πραγματικά είναι η πλειοψηφία μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες στο αγωνιζόμενο κομμάτι του Δ.Σ.Α. των μαχόμενων, των νέων, των έμμισθων συνεργατών, των δικηγόρων υπερασπιστών.

Και η γραφειοκρατία έκανε ότι μπορούσε για να εκφυλίζει τις αποφάσεις των συνελεύσεων. Αδειες κατά βούληση, άρνηση υλοποίησης αποφάσεων, παρεμπόδιση των εκλεγμένων απεργιακών επιτροπών, παράλειψη περιφρούρησης της απεργίας στους έμμισθους των τραπεζών που δεν έπαψαν ποτέ να πληρώνονται, “αμέλεια” να συγκαλέσουν επόμενες συνελεύσεις κλπ

Ωσπου μόνος του ο τότε πρόεδρος Δ. Παξινός μαζί με την πλειοψηφία του Δ.Σ. ζήτησε να αυξηθεί το όριο της απαρτίας στα 2.000 μέλη και 1.000 για την επαναληπτική, αντί για 800 και 400 που ίσχυαν μέχρι τότε. με απροκάλυπτα συνομολογημένο στόχο να δυσχερανθεί η σύγκληση των συνελεύσεων. Το ίδιο και οι πρόεδροι Θεσσαλονίκης και Πειραιά. Τόση ήταν η δημοκρατική τους συνείδηση. Και ο φίλος τους τότε Υπουργός Δικαιοσύνης έσπευσε να τους ικανοποιήσει και με ασυνήθιστη ταχύτητα, με μία τροπολογία της νύχτας άλλαξε τον κώδικα δικηγόρων και κατάργησε δια νόμου τις συνελεύσεις.

Αλλά και πάλι οι δικηγόροι βρήκαν το δρόμο. Γέμισαν τον “Πανελλήνιο” τον Φεβρουάριο 2012 και με συντριπτική πλειοψηφία αποφάσισαν αποχή διαρκείας για το φορολογικό και την “απελευθέρωση” της δικηγορίας και νέα συνέλευση. και στη συνέχεια χιλιάδες πορεύτηκαν στους δρόμους της Αθήνας. Η νέα συνέλευση δεν συγκλήθηκε ποτέ, γιατί ο τότε πρόεδρος Αδαμόπουλος και η πλειοψηφία του Δ.Σ. είχαν όπως πάντα άλλη γνώμη.

Και αυτή την άλλη γνώμη δεν την αντέτασσαν μόνο απέναντι στους αγωνιζόμενους δικηγόρους της Αθήνας. Απλωναν την αυθαιρεσία τους και στους συναδέλφους τους προέδρους στην Ολομέλεια των προέδρων των δικηγορικών συλλόγων, οι οποίοι δεινοπαθούσαν ανέκαθεν στο όργανο από την συμπεριφορά των προέδρων των τριών μεγάλων συλλόγων, που συχνά έφτανε να τους απαγορεύει ακόμα και να θέσουν πρόταση σε ψηφοφορία. Οι Ολομέλειες των προέδρων είχαν καταντήσει πασαρέλα των εκάστοτε Υπουργών και Γ.Γ. Δικαιοσύνης και των διαφόρων ειδικών, για να μην υπάρχει χρόνος ποτέ για ουσιαστικό διάλογο και αποφάσεις. Και οι αντιθέσεις οξύνονταν καθώς χρόνο με το χρόνο η προλεταριοποίηση μεγάλου μέρους της πάλι ποτέ εύπορης δικηγορίας των επαρχιών παρήγαγε εκρηκτικές αγωνιστικές διαθέσεις, που πάντα έβρισκαν τοίχο στις ολομέλειες.

Ενα τέτοιο σκηνικό διαδραματίστηκε στην τελευταία. Με συντριπτική πλειοψηφία, παρά την εναντίωση των προέδρων Αθήνας, Θεσσαλονίκης και Πειραιά, οι πρόεδροι ψήφισαν αποχή για το νέο σχέδιο Κ.Πολ.Δ. μέχρι τις 5/12/2014. Το Δ.Σ. της Αθήνας (μαζί και τα άλλα δύο μετά) είχε ήδη προβλέψει για το “Plan B”. Απόφαση για μικρότερης διάρκειας αποχή, μέχρι και 3/12/1014, για να αποδυναμώσει το κύρος της απόφασης της Ολομέλειας και να την υπονομεύσει. Ούτε σκέψη φυσικά για γενική συνέλευση, παρά τις πιέσεις. Ολοι αυτοί οι εκλεγόμενοι με χιλιάδες σταυρούς από ψηφοφόρους μίας χρήσης ανά – τετραετία πλέον – δικηγόροι συνδικαλιστές νοιώθουν ασήμαντες μειοψηφίες στις συνελεύσεις. Και όντως είναι.

Το δημοψήφισμα ήταν για όλους αυτούς μία κάποια λύση. Ο φόβος της αποχής διαρκείας θα κινητοποιούσε όλους τους φιλήσυχους και αυτούς που έρχονται στις εκλογές και τους ψηφίζουν (και δεν τους ξαναβλέπουμε μέχρι τις επόμενες). Χωρίς διαβούλευση, με την

ιστοσελίδα του Δ.Σ.Α. να έχει το μονοπώλιο της επικοινωνίας, χωρίς χρόνο στις παρατάξεις για προπαγάνδα, η μέθοδος Φορτσάκη φιλοδοξούσε να θριαμβεύσει στην πρώτη πιλοτική της εφαρμογή. Ακόμα πιό πολύ αν οι αριστερές παρατάξεις “τσιμπούσαν” και καλούσαν σε αποχή από το όντως πραξικοπηματικό (μεταξύ άλλων και διότι λήφθηκε χωρίς την απαιτούμενη πλειοψηφία των 2/3 του όλου αριθμού των μελών της Ολομέλειας) δημοψήφισμα αφήνοντας τους το πεδίο ελεύθερο.

Ετσι, με την προκαταβολική σιγουριά της επιτυχίας, δεν έδωσαν σημασία στις “λεπτομέρειες”. Εθεσαν την αποχή διαρκείας στο καναβάτσο, με στόχο να την καταψηφίσουν χωρίς να τους περάσει καν από το μυαλό ότι μία απόφαση που την αποκλείει απλώνει βούτυρο στο ψωμί της κυβέρνησης, ιδίως αυτής της έσχατης μνημονιακής. Ποιός Υπουργός θα σε πάρει σοβαρά αν από πριν έχεις αποκλείσει την κλιμάκωση σε αποχή διαρκείας για ένα τόσο μείζον θέμα ; Αυτή την απλούστατη συνδικαλιστική τακτική οι “συνδικαλιστές” δεν την κατάλαβαν. Η βάση τους αποδείχθηκε πιό έξυπνη. Και πλήρωσαν ακριβά την υποτίμηση που της επιφύλαξαν.

Και έτσι βρίσκονται πλέον ξαπλωμένοι μεγαλοπρεπώς οι ίδιοι στο καναβάτσο. Και πρωτίστως σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Πειραιά. Τι θα κάνουν τώρα ; Δεν περιμένουμε βέβαια να παραιτηθούν. Που τέτοιο φιλότιμο και ευθιξία. Προφανώς απεργάζονται ήδη τις επόμενες μεθοδεύσεις : Πότε και αν θα ανακοινωθεί επίσημα το αποτέλεσμα, πότε θα υλοποιηθεί η αποχή διαρκείας, πόσα παραθυράκια για άδειες θα ανοίξουν ακόμα, πως θα αποφύγουν τις γενικές συνελεύσεις παρά την πληθώρα υπογραφών που συγκεντρώθηκαν, πως εν γένει θα αποδεσμευθούν από την απρόσμενη αυτή συνδικαλιστική και πολιτική πανωλεθρία.

Αλλά το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω. Οι συνδικαλιστικοί μας εκπρόσωποι κατάπιναν χρόνια αμάσητα τα μνημόνια και την εφαρμογές τους στο χώρο της “δικαιοσύνης” με τους άπειρους νόμους περιορισμού της έννομης προστασίας (3900/2010, 3994/2011, 4055/2012, 4093/2012, νέος Κ.Δ.Δ.), την κατάργηση επαγγελματικών μας δικαιωμάτων, την κατάργηση δικονομικών ελευθεριών και τον ευτελισμό του συνηγόρου υπερασπιστή, την αλλαγή του δικηγορικού κώδικα, την εξοντωτική φορολόγηση, την τεράστια αύξηση των παραβόλων, των μεγαρόσημων και του κόστους δικηγορίας, την ασφαλιστική λεηλασία. Οταν ακόμα και οι δικαστές, που βγάζουν τις απεργίες όλων των άλλων καταχρηστικές, απεργούσαν αριστοτεχνικά και χωρίς να χρεωθούν τίποτε και οι ίδιοι για τέσσερις μήνες.

Ακόμα και το σχέδιο του νέου Κ.Πολ.Δ, που καταδικάστηκε σχεδόν ομόφωνα στο δημοψήφισμα φέρει τις υπογραφές δύο εκπροσώπων του Δ.Σ.Α. Είναι και οι μόνοι που δεν έχουν ταχθεί εναντίον του

Ακόμα και τώρα, που η ζωή του Ν. Ρωμανού κινδυνεύει ο πρώτος επιστημονικός σύλλογος της χώρας δεν βρίσκει δύο λέξεις για να καταδικάσει την αυθαιρεσία, παρανομία και εκδικητικότητα εναντίον του και την απροκάλυπτη παρέμβαση του Υπουργού στο έργο της “ανεξάρτητης” Δικαιοσύνης. Τόσο γρήγορα θα διαπιστώσουμε λοιπόν “τι Αδαμόπουλος, τι Αλεξανδρής !!!”.

Σήμερα η οργή των δικηγόρων μετέτρεψε το δημοψήφισμα σε μπούμεραγκ ενάντια στους νεκροθάφτες των αγώνων τους. Χρέος μας να κάνουμε την οργή κίνημα και την ήττα τους νίκη μας με συνελεύσεις, συντονισμό και επιτροπές αγώνα παντού, χωρίς εκλογικές αναμονές και αυταπάτες. Μπορούμε

Πηγή:aristeriantepithesi